

Grafo Harkūro pajėgos įsiveržė į Italiją ir be jokio sąžinės graužimo įžengė į Santa Maria del Monte bažnyčią, joje išžudė daug civilių, ten ieškojusių prieglobsčio. Tačiau brolių kapucinų gyvybės buvo išsaugotos. Vienas prancūzų kareivis atidarė tabernakulį, kuriame buvo komuninė su konsekruotomis Ostijomis. Staiga iš komuninės išėjo tarsi ugnies liežuvis ir nudegino kareivio veidą ir drabužius. Ant tabernakulio durelių, dekoruotų agatais ir lazuritais, liko kareivių piktadarystės pėdsakų.

Kapucinų kalno bažnyčia

Bažnyčios interjeras

Senovinis kapucinų kalno bažnyčios paveikslas

Senovinis paveikslas bažnyčioje, vaizduojantis stebuklą

Stebuklingasis tabernakulis. Detalė

1640 metais grafo Harcourto prancūzų armija persikėlė per Po upę ir užgrobė Kapucinų kalną. T. Pjeras Marija da Cambiano, kapucinų vienuolis, nuodugniai aprašo Eucharistijos stebuklą, įvykusį, kai prancūzų pajėgos užėmė Santa Maria del Monte bažnyčią.

„Pjemonto regionas buvo užtvindytas svetimšalių armijų, o labiausiai – prancūzų. Išvadavę Kazale Monferatą iš ispanų, jie žygiavo Turino link. 1640 m. gegužės 6 d. jie jau buvo Kjeryje, gegužės 7 d. – Monkaljeryje, o 10 d. pasiekė Turiną. Užėmę kairįjį Po krantą, prancūzai puolė tiltą ir jį užėmė nepaisant ištvermingos mūsų karių gynybos. Po pralaimėjimo mūsiškiai pasitraukė į kapucinų kalno vienuolyną, tačiau ten saugaus prieglobsčio nerado.

Gegužės 12 d. rytą prancūzai pradėjo dvigubą ataką prieš apkasus. Abi atakas italai atrėmė, bet po trečiosios buvo priversti sudėti ginklus ir kartu su civiliais ieškoti priebėgos ir išsigelbėjimo bažnyčioje. Įsibrovėliai nesustojo, įsiveržė į bažnyčią ir joje žudė vyrus ir moteris, jaunos ir senus, miestiečius ir kareivius, ir net tuos, kas laikėsi įsitvėrę altorių ar glaudėsi glėbyje brolių kapucinų, kurie maldavo pasigailėti šių nelaimingųjų ir palikti juos gyvus. Nė vienas iš brolių nebuvo sužeistas, bet jų širdys plyšo iš skausmo regint tokias skerdynes. Kareiviai prisiplėšė daug gero vienuolyne, nes gyventojai ten buvo sunėšę pasaugoti namų apyvokos daiktų ir baldų.

Lyg neužtektų plėšikavimo ir kraujo praliejimo, jie ir bažnyčioje darė siaubingus

darbus. Vienas netikintis prancūzas užsoko ant altoriaus ir atplėšė tabernakulio dureles, ketindamas pasisavinti komuninę ir išniekinti joje esančias konsekruotas Ostijas. Koks stebuklas! Iš komuninės iššokęs liepsnos liežuvis apsvilino šventvagio uniformą, nudegino veidą. Išsigandęs kareivis raitėsi ant grindų iš skausmo ir maldavo Dievą pasigailėti. Bažnyčia pritvinko tirštų dūmų, visi buvo priblokšti ir vandalizmas liovėsi.“